

Arrest

nr. 175 589 van 30 september 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 september 2015 België is binnengekomen, diende op 16 september 2015 een asielaanvraag in. Op 2 september 2015 werden verzoekers vingerafdrukken genomen in Griekenland.

1.2. Op 22 april 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 22 april 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 16/09/2015
Overdracht CGVS: 26/02/2016*

U werd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehoord op 30 maart 2016 van 14u00 tot 18u19. U werd bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is. Meester Pascal Ngenzebuhoro, vervanger van meester Eric Massin, was op het gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en sjiit te zijn. U woont al uw hele leven bij uw ouders in de wijk Al Hurriyah in Bagdad en werkte tot 2015 in kapsalon Beirut in de wijk Al Kadhimiyyah. Tussen april en juli 2015 werd u in het kapsalon verschillende keren benaderd door leiders van de sjiitische milities Saraya-al-Salam en Kata'ib Hezbollah. Zij vroegen u om mee te werken aan de ontvoering van kinderen van juweliers en politieen legerofficieren. U werd gevraagd de militieleden te verwittigen wanneer deze kinderen in uw kapperszaak aanwezig waren en ook de privételefoonnummers van hun ouders door te geven. In ruil boden de militieleden u badges, geld en steun. U weigerde telkens mee te werken, en begon de militieleden uit uw kapsalon te gooien of hen daar alleen achter te laten. In mei hebt u met hen een handgemeen gehad. Op 30 juli 2015 kreeg u telefoon van uw vader, die u vertelde dat het huis van uw familie in brand was gestoken en dat uw gezin naar het huis van uw broer Ussama was vertrokken. Toen u die avond laat van uw werk kwam, werd u door onbekenden beschoten vanuit een BMW. U bent meteen naar het politiekantoor gegaan, hebt daar een klacht neergelegd en bent vervolgens naar het huis van Ussama gegaan. Toen u op de ochtend van 3 augustus met uw broer Saeed in uw kapsalon was om materiaal op te halen, kwamen de militieleden naar u om u proficiat te wensen met het feit dat u een klacht had ingediend bij de politie. Na het bezoek van de militieleden hebt u Saeed gevraagd een klacht tegen hen in te dienen bij de rechtbank. Diezelfde dag hebt u een vliegtuig naar Istanbul genomen, nadat u door uw vriend Abu Ali naar de luchthaven van Bagdad was gebracht. Toen u aankwam in Turkije vernam u van uw moeder dat Ussama was beschoten en dat uw vader hiervoor een klacht had ingediend bij de politie. U kwam op 15 of 16 september aan in België, waar u op 16 september asiel hebt aangevraagd. In België vernam u dat uw vader werd vermoord op 24 december 2015.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kopie van de woonstkaart en rantsoenkaart van uw gezin, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van een klacht bij de politie, een klacht bij de rechtbank van uw broer Saeed, een kopie van een klacht bij de politie van uw vader, een foto van uw overleden vader, 5 foto's van een vernield huis, een kopie van de werkbades van uw broers Ussama en Ahmed, een foto van het lichaam van uw vader, een medisch rapport over uw broer Ussama, 8 foto's van uw familie en van uw kapsalon.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) kan om onderstaande redenen immers geen geloof hechten aan uw verklaringen.

Ten eerste merkt het Commissariaat-Generaal op dat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen over de concrete aanleiding van de door u ingeroepen problemen. De mate van controle van de sjiitische milities over de "driehoek" van wijken waar u woont en werkt, en waar u zelf meermaals naar verwees (gehoorverslag CGVS, p. 19, vragenlijst CGVS, p. 2), valt immers niet te rijmen met uw verklaringen over de houding van de militieleden en uw reactie daarop. Dat de militieleiders, zoals u zelf aangaf, "bang" waren van u omdat u de ouders van de te ontvoeren kinderen zou kunnen verwittigen (gehoorverslag CGVS, p. 18) is weinig waarschijnlijk, gezien u zelf opmerkte dat deze milities tot in de hoogste kringen geïnfilteerd zijn (gehoorverslag CGVS, p. 18) en de politie niets tegen hen kan doen (gehoorverslag CGVS, p. 22). Het is bovendien niet plausibel dat de spilfiguren van twee verschillende milities maandenlang tijd en moeite zouden hebben gestoken in discussies met u en dat zij geen andere manieren gezocht zouden hebben om aan de contactgegevens van de juweliers en officieren te komen. Uw uitleg dat deze welgestelde personen hun privénummers enkel geven aan "mensen die dichtbij hen staan [...] zoals hun eigen kappers" (gehoorverslag CGVS, p. 17) wordt overigens ontkracht door het feit dat u eerder in het gehoor geen soortgelijke problemen bij collega's hebt vermeld toen u daarnaar gevraagd werd (gehoorverslag CGVS, p. 8). Ook uw eigen assertieve gedrag ten opzichte van de militieleden is in de door u geschetste context weinig waarschijnlijk. Het Commissariaat-Generaal verwijst in het bijzonder naar de bewering dat u de militieleden eigenhandig zou hebben buiten gegooid en zelfs zou hebben achtergelaten in uw kapsalon opdat "zij het gevoel krijgen dat ze worden vernederd" (gehoorverslag CGVS, p. 18).

Rekening houdend met de machtige positie en de criminele activiteiten van de door u beschreven milities, kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw aanvankelijke conflict met hen.

U gaf bovendien incoherente verklaringen over het onderwerp en het verloop van de discussies die voortgingen aan de aangehaalde vervolgingsfeiten. Zo gaf u op het CGVS aan dat uw problemen voortkomen uit uw categorieke weigering tot medewerking aan de ontvoering van kinderen, een onderwerp waar u maandenlange discussies over zou hebben gevoerd met de militieleden. Het is bevreemdend vast te stellen dat u in uw eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op geen enkele manier hebt verwezen naar de vraag van de militieleden om deel te nemen aan de ontvoering van kinderen (vragenlijst CGVS, p. 1). Geconfronteerd met deze belangrijke toevoeging, kon u enkel opmerken dat u op DVZ "kort de inhoud van het probleem moest vertellen" (gehoorverslag CGVS, p. 21), een uitleg die gezien de ernst van het voorgestelde misdrijf als niet afdoende mag worden beschouwd. U gaf bovendien ook incoherente verklaringen over de periode waarin de discussies met deze militieleden zich zouden hebben afgespeeld. Zo gaf u op DVZ aan dat zij pas in "mei of juni" voor het eerst naar u waren gekomen (vragenlijst CGVS, p. 1), terwijl u op het CGVS verklaarde dat u in april al meerdere keren met hen in discussie was getreden (gehoorverslag CGVS, p. 8, p. 17) en in mei zelfs met hen had gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 18). Het is weinig waarschijnlijk dat u zich niet kan herinneren hoeveel maanden u gediscussieerd zou hebben met mensen die u zelf als "kopstukken" van de sjiiitische milities beschrijft (gehoorverslag CGVS, p. 20), temeer daar deze discussies tot uw verdere problemen zouden hebben geleid.

Ten tweede bent u er niet in geslaagd de vervolging die u persoonlijk ondergaan zou hebben aannemelijk te maken. U kon eerst en vooral geen duidelijkheid scheppen over de aanloop naar het schietincident. Aanvankelijk gaf u aan dat de militieleden u hadden aangevallen omdat u een klacht had ingediend ("Ik heb zelf een klacht neergelegd op 30 juli, zij kwamen erachter en zij hebben toen op die dag een aanslag gepleegd tegen mij", gehoorverslag CGVS, p. 10), maar later verklaarde u dat u pas na het schietincident een klacht had ingediend tegen onbekenden. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u enkel uw eerste verklaring en herhaalde u dat u pas na de beschieting een klacht had ingediend (gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit louter ontkennen van uw eigen woorden kan uw geloofwaardigheid niet herstellen, aangezien het schietincident een cruciaal element in het door u voorgestelde feitenrelaas is. Voorts mag de authenticiteit van deze klacht zoals u ze voorlegde bij het CGVS ernstig betwijfeld worden. Vooreerst blijkt immers uit toegevoegde informatie dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Irak. Ten tweede legde u enkel een kopie voor. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk mag de authenticiteit van uw klacht verder betwijfeld worden. Ten derde is het bevreemdend vast te stellen dat er in de klacht die u later die dag bij de politie zou hebben ingediend, verschillende gemanipuleerde en verkeerde data te zien zijn. Op twee van de drie pagina's werd in een andere kleur het cijfer 0 toegevoegd aan de datum 3/7/2015. Geconfronteerd met deze toevoeging, ontkende u eerst dat het cijfer 0 werd toegevoegd en merkte u daarna op dat u dacht dat men gewoon meer gedrukt had (gehoorverslag CGVS, p. 12), hoewel het laatste cijfer duidelijk met een andere pen geschreven werd. Op de derde pagina staat dan weer datum 31/7/2015 te lezen. Uw bewering dat dit deel van de klacht pas de volgende dag naar de onderzoeksrechter zou zijn verstuurd (gehoorverslag CGVS, p. 12), is in strijd met uw verdere relaas, aangezien u zelf aangaf dat u op de dag van het schietincident een kopie van de klacht hebt meegekregen (gehoorverslag CGVS, p. 22). De vaststelling dat u dit kernelement van uw relaas probeert te staven met een document waarvan de authenticiteit betwifelbaar is, doet verder afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen.

U kon het Commissariaat-Generaal evenmin overtuigen van de schade die op 30 juli aan uw huis zou zijn aangericht. Op het CGVS verklaarde u immers dat uw huis in brand was gestoken met molotovflessen in de aanwezigheid van uw ouders en zus (gehoorverslag CGVS, p. 18, p. 21), terwijl u op DVZ had aangegeven dat men uw huis eerst had beschoten en pas daarna in brand had gestoken (vragenlijst CGVS, p. 2). Hiermee geconfronteerd, antwoordde u dat de tolk van het eerste interview een fout had gemaakt en dat u toen niet had gezegd dat uw huis beschoten werd (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien uw verklaringen na het eerste interview luidop werden voorgelezen en u nadien een kopie van deze verklaringen hebt opgevraagd. Bovendien kon u ook op geen enkele manier aantonen dat uw huis effectief in brand werd gestoken. De foto's die u via Viber zou hebben ontvangen van uw broer tonen, naast twee verbrande ruimtes, vreemd genoeg ook een slaapkamer die vernield werd en verder geen sporen van brand vertoont (foto 1 en 2), en zelfs een kamer die volledig intact is (foto 5). Deze reeks wekt dan ook de indruk dat deze foto's op verschillende plaatsen en op verschillende momenten werden getrokken en dat uw eigen huis er niet op afgebeeld wordt. Deze indruk wordt verder versterkt door het feit dat u na het gehoor op het CGVS geen enkele foto van u en uw familie bezorgde waarop de eerder getoonde ruimtes zichtbaar zijn, hoewel het Commissariaat-Generaal hier expliciet naar gevraagd had (gehoorverslag CGVS, p. 16, p. 26).

De door u neergelegde foto's kunnen dan ook eerder waar en wanneer genomen zijn en vormen zeker geen doorslaggevend bewijs van uw bewering dat uw huis afgebrand zou zijn.

Het CGVS kan evenmin geloof hechten aan uw verklaringen over uw verblijfplaats na het incident van 30 juli. In uw verklaringen voor het CGVS verklaarde u immers initieel dat uw vader u had laten weten dat u naar het huis van uw broer diende te komen, maar verder in datzelfde relaas gaf u aan dat u die avond eigenlijk naar uw huis bent gegaan ("Nadien ben ik naar huis gegaan. Thuis heb ik verteld aan mijn broers en vader wat er gebeurd is", gehoorverslag CGVS, p. 19). Toen u gevraagd werd wanneer u dan wel naar het huis van uw broer was vertrokken, gaf u eerst aan dat u na het incident toch direct naar het huis van uw broer was gegaan en verklaarde u vervolgens dat zijn huis als uw huis wordt beschouwd (gehoorverslag CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet afdoende, aangezien u uzelf verder in het gehoor andermaal tegensprak toen u beschreef hoe u van uw eigen – ondertussen afgebrande – huis naar uw kapsalon zou zijn vertrokken op 3 augustus (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen u gevraagd werd of u niet bang was om naar het kapsalon terug te keren, trachtte u overigens de afstand van uw huis tot uw kapsalon, en het daaraan verbonden risico, te minimaliseren door deze te vergelijken met de afstand tussen het gebouw van het Commissariaat- generaal en het station (gehoorverslag CGVS, p. 24), hoewel u eerder in het gesprek had aangegeven dat het zonder file om een autorit van tien minuten of een wandeling van een half uur ging (gehoorverslag CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, merkte u eerst op dat het een half uur met de auto was indien u moest wachten aan controleposten, maar dat de afstand wel degelijk "van hier tot aan het station" was (gehoorverslag CGVS, p. 24). Toen andermaal werd opgemerkt dat u dit eerder in het gesprek anders had aangegeven, verklaarde u dat u bedoelde dat het vijf minuten wandelen was tot aan de wijk waarin uw kapsalon ligt, en ondermijnde u opnieuw uw algemene geloofwaardigheid door te zeggen dat het wel degelijk een half uur te voet is van uw huis tot uw kapsalon (gehoorverslag CGVS, p. 24). Het is bevreemdend vast te stellen dat u uw verklaringen die rechtstreeks verband houden met de door u ingeroepen vrees meerdere keren hebt aangepast al naargelang de vragen van het Commissariaat-Generaal. Deze incoherente verklaringen over de tijd en plaats van de aangehaalde feiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook het bezoek van de militieleden in uw kapperszaak op 3 augustus kon u ten slotte niet aannemelijk maken. Het is immers weinig waarschijnlijk dat zij u die dag enkel proficiat kwamen wensen met uw klacht bij de politie van 30 juli ("proficiat, goed gedaan", gehoorverslag CGVS, p. 18, p. 23) en u verder op geen enkele manier bedreigd hebben, terwijl zij u vijf dagen eerder driemaal hadden beschoten en uw huis in brand hadden gestoken. Uw uitleg dat de militieleden u overdag niets konden doen gezien de aanwezigheid van de politie in het district Kadhimiyah ("toen ze naar mij kwamen 's morgens, konden ze niets doen, want de politie was daar", gehoorverslag CGVS, p. 23) is niet afdoende, aangezien u eerder zelf had gewezen op de macht en de controle van de milities in dit district, en uw eigen huis ook overdag met molotov-flessen in brand was gestoken (cf. supra). Het is verder ook bevreemdend vast te stellen dat er in de klacht van uw broer Saeed van 3 augustus bij de rechtbank van Al Kadhimiyah te lezen staat dat u die dag beiden met de dood bedreigd zou zijn geweest, een bedreiging waar u tijdens het gehoor op geen enkele manier naar hebt verwezen. Ook het feit dat er in deze klacht niet verwezen wordt naar de ernstige incidenten van 30 juli, waarvoor u slechts vijf dagen eerder in het politiekantoor van dezelfde wijk een klacht zou hebben ingediend, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten en ondermijnt wederom het geloof in de authenticiteit de door u neergelegde documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas.

Op basis van uw opeenvolgende verklaringen en neergelegde documenten stelt het Commissariaat-Generaal vast dat u noch de aanleiding, noch het verloop van de vervolgingsfeiten aannemelijk hebt kunnen maken.

Ten derde stelt het Commissariaat-Generaal zich ook vragen bij de door u voorgestelde reisweg met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul. Zo is het bevreemdend vast te stellen dat in de klacht van uw broer te lezen staat dat u naar Erbil in Iraaks Koerdistan zou zijn gevlucht, een verklaring die op zich niet noodzakelijk was en die u ook zelf niet kon uitleggen ("mijn broer heeft gewoon zoiets gezegd", gehoorverslag CGVS, p. 4). Eerder in het gesprek had u overigens al de indruk gewekt dat u al eerder in het noorden van uw land was geweest, hoewel u aanvankelijk had ontkend dat u ooit op andere plaatsen in Irak was geweest (gehoorverslag CGVS, p. 3). Toen u gevraagd werd waarom u in België asiel had aangevraagd, gaf u immers aan dat u niet van het racisme in Griekenland, Oostenrijk en Duitsland hield – landen waar u zelf bent geweest –, en evenmin van de racistische personen in Noord-Irak. Deze opmerking, en de vermelding van de stad Erbil in de klacht van uw broer, die u pas weken na uw vertrek uit Bagdad werd opgestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 13), doen dan ook vermoeden dat u uw land op een ander moment en in andere omstandigheden hebt verlaten. Uw beweerde vlucht van Bagdad naar Istanbul kon u overigens niet staven met documenten, aangezien u noch het origineel, noch een kopie van uw paspoort hebt voorgelegd. Het Commissariaat-Generaal kan geen geloof hechten aan de stereotype verklaring dat u uw paspoort tussen Griekenland en Turkije met uw tas in de

zee zou hebben gesmeten vanwege het gewicht, maar dat u wel uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zou hebben kunnen redden, omdat die in uw jas zaten (gehoorverslag CGVS, p. 11). Op basis van uw verklaringen en het gebrek aan documenten stelt het Commissariaat-Generaal zich dan ook vragen over uw eigenlijke reisweg van Irak naar België.

Ten vierde kan het Commissariaat-Generaal ook geen geloof hechten aan de incidenten die na uw vertrek uit Bagdad zouden hebben plaatsgevonden. U gaf ten eerste incoherente verklaringen over de daders van de aanvallen op uzelf en uw broer Ussama. Op DVZ verklaarde u immers aanvankelijk dat Ussama zou zijn beschoten "omwille van [uw] problemen met de milities" (vragenlijst CGVS, p. 2), en ook op het CGVS gaf u aan dat uw broer werd beschoten door "dezelfde mensen" die bij u in het kapsalon waren geweest op 3 augustus (gehoorverslag CGVS, p. 15). Verder in het gehoor verklaarde u echter dat uw broer zijn belager had geïdentificeerd als T. E. F. T., een persoon die lid was van Al Hashd en die u zelf niet kende (gehoorverslag CGVS, p. 16, p. 24). De naam van deze persoon stemt bovendien niet overeen met een van de namen van de personen die u in het kapsalon zouden hebben lastiggevalen, en die ook tot andere milities zouden behoren (gehoorverslag CGVS, p. 20). In de klacht die uw vader op 3 augustus zou hebben ingediend, en waarvan u ons enkel een foto hebt bezorgd, staat overigens enkel te lezen dat Ussama in zijn functie van bewaker van generaal Rasoul werd aangevallen en staan er geen persoonlijke motieven vermeld. Ook in deze klacht, zoals eerder in de klacht van uw broer Saeed, wordt er bovendien niet verwezen naar de bewering dat u vijf dagen eerder zou zijn beschoten en dat het huis van uw vader in brand zou zijn gestoken. De kopie van het medisch rapport over uw broer Ussama, dat in februari 2016 werd opgesteld, ten slotte, verwijst op geen enkele manier naar de feiten die zouden hebben plaatsgevonden op 3 augustus 2015. Het Commissariaat-Generaal dient bijgevolg vast te stellen dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees op basis van het verhaal van uw broer aannemelijk te maken.

Ook over de omstandigheden waarin uw vader zou zijn overleden kon u ten slotte geen duidelijkheid scheppen. Zoals eerder in uw verklaringen over het incident met uw broer, beweerde u aanvankelijk dat er een verband bestond tussen de feiten die u zelf hebt meegemaakt en de dood van uw vader (vragenlijst CGVS, p. 2; gehoorverslag CGVS, p. 15). U slaagde er verder in het gesprek echter niet in te antwoorden op de vraag of uw vader al dan niet bedreigd was geweest nadat hij op 3 augustus een klacht had neergelegd (gehoorverslag CGVS, p. 25), noch te verduidelijken door wie en waarom hij zou zijn vermoord (gehoorverslag CGVS, p. 4, p. 25). Deze onwetendheid is bevreemdend, daar u eerder in het gehoor met stelligheid had aangegeven dat het ging om "mensen die [jullie] kennen" (gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook over de overlijdensdatum van uw vader bestaan overigens ernstige twijfels. Op DVZ verklaarde u immers dat uw vader op 24/8/2015 was vermoord (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u op het CGVS verschillende keren benadrukte dat hij op 24 december om het leven was gebracht (gehoorverslag CGVS, p. 4, p. 19, p. 25). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkende u uw eerdere verklaring en bevestigde u dat uw vader gestorven was op 24 december. Deze uitleg is niet afdoende, aangezien de vragen en antwoorden op DVZ aan u werden voorgelezen en u ook zelf een kopie had opgevraagd van deze vragenlijst. De kopie van de overlijdensakte van uw vader, die als scan werd doorgestuurd naar de vertaaldienst van het CGVS en deels onleesbaar werd bevonden, heeft geen bewijskracht.

De overige door u voorgelegde documenten veranderen bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs en de kopie van de woonstkaart en rantsoenkaart van uw gezin bevestigen enkel uw identiteit en worden door het CGVS niet in twijfel getrokken. De kopieën van de werkbades van uw broers Ussama en Ahmed hebben geen bewijskracht en zouden, indien origineel, hoogstens hun functies bij politie en leger kunnen aantonen. Uit uw verklaringen blijkt overigens dat de door u aangehaalde feiten geen verband houden met de beweerde professionele activiteiten van uw beide broers. Het Commissariaat stelt dan ook vast dat u geen enkel document neerlegt dat uw asielrelaas kan staven.

Volledigheidshalve merkt het Commissariaat-Generaal op dat u er in uw hoofde ook geen gegronde vrees voor vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade blijkt te bestaan op basis van de situatie van uw gezin onder het regime van Saddam Hoessein. Toen u gevraagd werd of u familieleden had die politiek actief waren of waren geweest, verklaarde u dat uw oudste broer en uw vader, die toen lid was van de Dawa-partij, dikwijls werden gearresteerd en mishandeld toen u zelf twee jaar oud was (gehoorverslag CGVS, p. 9), maar gaf u aan dat uw familie geen problemen meer had gehad sinds de val van Saddam. U vermeldde de gebeurtenissen die begin jaren '90 zouden hebben plaatsgevonden bovendien niet in uw eigenlijke asielrelaas, dat een aanvang neemt in april 2015 en geen enkele verwijzing naar het verleden bevat (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voor genoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan volgende bepalingen:

"artikel 1A (2) van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève

-artikels 48/3, 48/4, 48/6 van de wet van 15 december 1980

-de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980

-het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) ,

-beoordelingsfout

-attikel 26 van het KB van 11 juli 2003;

-het gezag van de handelingen en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek;

-de rechten van de verdediging.

-de samenwerkingsplicht;"

Verzoeker bespreekt de verschillende onderdelen van de motivering van de bestreden beslissing.

Wat de erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet betreft betoogt verzoeker als volgt:

"2.1. Algemene geloofwaardigheid van verzoeker

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en de uitleg die hij gegeven heeft tijdens zijn verhoor op het CGVS. Hij wenst ook het volgende te verduidelijken.

Hij legt foto's neer van zichzelf in zijn huis die een link kunnen maken met de neergelegde foto's in zijn dossier. (Stuk 13) Hij kan geen andere foto's brengen omdat het vandaag om veiligheidsredenen onmogelijk is terug het huis te bezoeken.

Het bezoek van de milities op 3 augustus vond plaats midden in de dag. De milities kunnen niet iemand openlijk aanvallen gedurende midden in de dag.

Hun bezoek was wel duidelijk een bedreiging aangezien zij helm hebben gezegd dat zij wisten dat hij klacht heeft ingediend en dat zij hem onder toezicht houden.

2.2. Het objectief risico

2.2.1. Zelf indien hun relaas ongeloofwaardig zou zijn, dient liet objectief risico in geval van terugkeer onderzocht te worden.

Zowel de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen als Uw Raad hebben reeds herhaaldelijk verduidelijkt dat zelfs wanneer de verklaringen van een verzoeker niet volstaan om alle opgemerkte incoherenties weg te nemen men moet overgaan tot het onderzoeken van het objectief risico in geval van terugkeer. Het is ook niet uitgelsoten dat ondanks de twijfel rond de geloofwaardigheid van sommige punten van de aanvraag de andere elementen die als zeker weerhouden kunnen worden een vrees voor vervolging kunnen aantonen, (zie o.a. VBC Vdd. 16 november 2009, RW n° 22.144 dd. 28 januari 2009 en RW n° 16.891 dd. 2 oktober 2008).

In die zin dient er een noodzakelijk evenwicht tot stand te komen tussen het vaststellen van de feiten en de evaluatie van de nood aan bescherming.

UNHCR is ook van mening dat in bepaalde gevallen de objectieve omstandigheden voldoende zijn om over te gaan tot een erkenning:

UNHCR, *Interpreting Article 1 of the 1951 Convention Relating to the Status of Refugees*, april 2001, §11, beschikbaar via <http://www.refworld.org/docid/3b20a3914.html>

"While fear is a subjective emotion, for purposes of refugee status determination, it must be well-founded; that is, it must have an objective basis. There are varying degrees to which each of these two elements may be important in any individual case. In cases where there is a failure to express subjective fear, objectively the circumstances may well justify recognition, in that anyone in such circumstances would run such an obvious risk that the absence of fear would be immaterial."

Het feit dat een asielzoeker tot een wel geïdentificeerde groep behoort kan voldoende zijn om hem te erkennen als vluchtelingen. Indien een vervolging gericht zijn op deze specifieke groep in het algemeen — en niet op de betrokkene in het bijzonder — betekent niet dat de betrokkene geen nood heeft aan bescherming zoals geïdentificeerd in de Vluchtelingenconventie. UNHCR dringt in verschillende documenten regelmatig aan op de noodzaak van het evalueren van de impact van gewapende conflicten op een manier die in overeenstemming is met de Conventie van Genève.

UNHCR, *Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence*, Roundtable 13 and 14 September 2012, Cape Town, South Africa, 20 December 2012, para.8, <http://www.refworld.org/docid/50d32e5e2.html>

"In armed conflict and other situations of violence, whole communities may suffer or be at risk of persecution. The fact that many or all members of particular communities may be equally at risk does not undermine the validity of any particular claim. The test is whether an individual's fear of being persecuted is well-founded. In fact, at times, the impact of a conflict on an entire community strengthens, rather than weakens, the risk to any particular individual."

UNHCR, Vanessa Holzer, *The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence*, September 2012, p. 5 & 22, <http://www.refworld.org/docid/50474f062.html>

"Both the terms 'generalized violence' and 'indiscriminate violence' connote that violence is untargeted, widespread, random, and affects all alike and in turn suggests that people fleeing from such violence are not refugees under the 1951 Convention. However, these concepts may fall short of a careful analysis warranted by the complex situation in the country of origin. In fact, violence can be widespread and targeted and a large number of people can be affected by violence for a 1951 Convention ground; for instance in a conflict fought along sectarian lines."

"First, the argument that violence is 'indiscriminate' in nature is often erroneously used against finding a nexus to a 1951 Convention ground. However, it is important to consider the context of such violence, as the UNHCR position illustrates:

many ordinary civilians may be at risk of harm from bombs, shelling, suicide attacks, and improvised explosive devices. (...) these methods of violence may be used against targets or in areas where civilians of specific ethnic or political profiles predominantly reside or gather, and for this reason, may be linked to a 1951 Convention ground."

UNHCR, *Expert Meeting on Complementarities between International Refugee Law, International Criminal Law and International Human Rights Law: Summary Conclusions*, July 2011, <http://www.refworld.org/docid/4e1729d52.html>

"25. It is however often wrongly assumed that 'war refugees' or those fleeing armed conflict are outside the scope of the 1951 Convention. In fact, many modern conflicts are characterized by targeted violence against particular ethnic, racial or religious groups.

A full assessment of the applicability of the 1951 Convention criteria must be undertaken before granting complementary forms of protection, which are often associated with fewer rights."

2.2.2. Het GGVS heeft de huidige situatie in Irak en in Bagdad geschetst in de COI FOCUS Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad, van 31 maart 2016. Hieruit blijkt dat er verschillende actoren actief zijn in Irak en rond Bagdad.

Verzoeker wenst de door verwerende partij aangebrachte informatie aan te vullen en nuanceren.

Uit de COI Focus van verwerende partij zou het kunnen blijken dat in het conflict in Irak twee kampen zijn: ISIS enerzijds en een coalitie tussen het Iraakse leger, de sjiitische milities en de Koerdische strijders anderzijds.

De situatie is echter ingewikkelder : ISIS heeft grote delen van "het landgebied, vooral de soennitische provincies van Irak waar zij ook door een deel van de bevolking ondersteund worden, onder controle en is in strijd met alle andere actoren van het conflict (stuk 5, pp. 4-5). Deze groepering pleegt dagelijks aanslagen in Bagdad, vooral gericht op de sjiitische burgers maar ook op de burgerlijke bevolking in het algemeen.

Het Iraakse leger werd in de zomer van 2014 zo goed als verslagen door de offensief van ISIS. Door het falen van het leger werden de sjiitische milities gemobiliseerd en hebben zij de machtsvacuüm opgevuld en behouden zij de effectieve controle over Bagdad. Er bestaan confrontaties tussen het officieel leger en de sjiitische milities, die vaak in het voordeel van de milities uitkomen (stuk 7, p. 2).

De macht voor de strijd tussen de officiële Iraakse instellingen en de sjiitische milities blijkt niet alleen uit de gevechten die soms uitbarsten tussen deze twee actoren maar ook uit de politieke analyse rond de Iraakse situatie (zie stuk 3, stuk 7, pp. 2, 4). De milities hebben hun eigen politieke agenda en een elke dag grotere invloed op de Iraakse politiek en beslissingsproces. De Iraakse regering blijkt te zwak te zijn om de milities te controleren (stuk 7, p. 2, p. 6-7, stuk 8)

Het zijn inderdaad de milities die vandaag de verdediging van de hoofdstad Bagdad in handen hebben genomen (stuk 7, p. 5). Het staat ook vast dat er geen bescherming mogelijk is tegen wangedrag van de sjiitische milities (stuk 9; stuk 10, pp. 15-18).

Deze concurrentie, tussen de officiële Iraakse instellingen en de andere actoren van het conflict biedt inderdaad weerstand aan ISIS maar brengt de veiligheid in een toekomstig Irak zonder ISIS in gevaar (stuk 8).

Het noorden van Irak ligt onder controle van de Koerdische beweging (stuk 5, p. 3-4). Er bestaat daar ook een concurrentie tussen de sjiitische milities, de officiële Iraakse troepen en de Koerdische Peshmergas die tot spanningen en incidenten leidt die tot een escalatie kan uitkomen (stuk 6, stuk 8).

Daarnaast bestaan er ook spanningen tussen de sjiitische milities en de overige soennitische burgers of clans die zich niet aangesloten hebben bij ISIS.

Deze situatie toont aan dat in een etnisch en religieus verdeeld Irak de spanningen niet alleen bestaan tussen ISIS en alle andere actoren maar ook tussen alle actoren onderling. Dit leidt tot een situatie waarin iedere persoon, omwille van het behoren tot zijn religieuze of etnische groep, het doelwit kan worden van gericht geweld van een van de actoren van een andere etnische of religieuze groep.

Deze algemene situatie dient samenlezen te worden met de elementen van het profiel van verzoeker.

Deze nood aan onderzoek naar het objectief risico in verband met de huidige situatie in Bagdad en rekening houdend met het individueel profiel van de asielzoeker werd ook onderlijnt door Uw Raad. (Zie RvV, nr. 156 934, 24 november 2015)

[citaat uit arrest]

2.2.3. Het feit dat de broers van verzoeker familielid is van personen die een functie bij de politie en het leger uitoefenen.

Dit feit wordt niet betwist door het GGVS. Uit objectieve informatie blijkt personen die werkzaam zijn bij de overheid, maar ook familieleden van personen die werkzaam zijn bij de overheid ook een verhoogd risico op vervolgingsdaden lopen.

UNHCR, UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 mei 2012, p. 14, <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html>

"Various armed groups are thought to be responsible for targeting persons involved in the Iraqi Government at both the federal and local levels, as well as members of their families and their bodyguards. Perpetrators' motives appear to be multidimensional. While certain acts are thought to be intended to delegitimize the Iraqi Government and spread fear among the wider population, other attacks seem to specifically target government officials, whether for their membership of a particular political party or their involvement in certain political affairs, such as national reconciliation, de-Ba'athification or anti-corruption efforts. (...) There are also many reported attacks on government employees and state-owned company employees, including by targeting their vehicles or homes."

UN Human Rights Council, Report of the Office of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the human rights situation in Iraq in the light of abuses committed by the so-called Islamic

State in Iraq and the Levant and associated groups, 13 March 2015, <http://www.refworld.org/docid/550ad5814.html>

"[...] II. Patterns of violations

A. Violations perpetrated by ISIL, 1°

2. Politically motivated attacks

29. Interviews with victims and witnesses, corroborated by reliable sources, have led the mission to reasonably conclude that there has been a pattern of attacks by members of ISIL against those it perceives to be affiliated with the Government. Targets include police officers, members of the Iraqi armed forces, the Awakening Movement, public servants, members of parliament, tribal and religious leaders, candidates in parliamentary and legislative elections and those who had publicly criticized, or were perceived to be opposed to, ISIL. Those violations were not based on perceived ethnic or religious identity but targeted Iraqis, usually Sunnis, deemed to be linked to the Government, or who refused to pledge allegiance to ISIL. [...]"

2.3. Toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

[citaat artikel 48/3 van de vreemdelingenwet]

[citaat artikel 1, A, 2 van het vluchtelingenverdrag]

In casu vreest verzoeker om vervolgingen in de zin van artikel 48/3, §2.

De UNHCR is ook van oordeel dat er geen interne vestigingsalternatief bestaat in Irak (stuk 21, §27).

2.4. Conclusie

De bestreden beslissing schendt dus artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 en artikel 1 A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het statuut van vluchteling dient aan verzoeker toegekend te worden.

Het profiel van verzoeker toont niet alleen een verhoogd risico op vervolgingsdaden in de zin van de Conventie van Genève maar ook een verhoogd risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980. Verzoeker is ook de familielid van iemand die een functie uitoefent bij de overheid, namelijk in het Iraakse leger en de Iraakse politie.

De autoriteiten zijn niet in staat om een bescherming aan verzoeker te bieden en er bestaat geen interne vluchtalternatief (zie hierboven, en stuk 21, § 27).

Het status van subsidiaire bescherming dient aan verzoeker toegekend te worden.

In ondergeschikte orde moet de bestreden beslissing vernietigd worden om verder onderzoek te laten uitvoeren door verwerende partij."

Wat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft geeft verzoeker volgende toelichting:

"[citaat artikel 48/4, § 1 en § 2, c) van de vreemdelingenwet]

Dit artikel vormt een omzetting van artikelen 2, f) en 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU.

Volgens deze bepaling moet een subsidiaire beschermingsstatuut toegekend worden als aan de volgende voorwaarden voldaan wordt:

- er bestaan ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger ;
- omwille van willekeurig geweld;
- in het geval van een internationaal of binnenlands conflict.

Het bestaan van een binnenlands conflict wordt niet in vraag gesteld.

Er bestaat geen twijfel over het bestaan van gevechten: dit geweld in Bagdad vertaalt zich naar terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds (COI focus p. 6, 7 en 8).

Het wordt ook niet betwist dat dit conflict, ook in Bagdad, gekenmerkt wordt door willekeurig geweld ten aanzien van burgers. (Zie COI Focus p. 15)

Dit willekeurig geweld omwille van het binnenlands conflict treft elk deel van de stad buiten de internationale zone (zie COI Focus, p. 16 en 21).

Deze objectieve elementen moeten volgens het CGYS in relatie gezien worden met andere elementen, zijnde:

- de mate waarin de burgers het slachtoffer worden van doelgericht of willekeurig geweld;
- de oppervlakte van het gebied die getroffen wordt door willekeurig geweld;
- het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied;
- de impact van dit geweld op het leven van de burgers;

- de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in casu, hun regio van herkomst te verlaten

Sommige van deze criteria zijn echter niet opgenomen, noch expliciet noch impliciet in artikel 48/4, §2, c). Volgens deze bepaling volstaat het om:

- het bestaan van ernstige bedreigingen van het leven of de persoon van een burger ;
- omwille van willekeurig geweld
- in het geval van een internationaal of binnenlands conflict.

De twee laatste voorwaarden worden niet betwist en blijken zelf uit de documentatie die door verwerende partij gebruikt wordt.

Vervolgens is het aangewezen alle door het CGVS aangehaalde elementen te onderzoeken om na te gaan of zij al niet in rekening genomen kunnen worden voor het bestaan van ernstige bedreigingen in de zin van artikel 48/4, §2 sub c) van de Vreemdelingenwet.

3.1. De mate waarin de burgers het slachtoffer worden van doelgericht of willekeurig

Verzoeker betwist niet dat dit in rekening genomen moet worden in het kader van de toepassing van artikel 48/4, §2, c).

De aard van de aanslagen is misschien geëvolueerd, maar het staat wel vast dat het geweld willekeurig toeslaat en dat eenieder het risico loopt om er slachtoffer van te worden. Iedere maand gebeuren er talrijke bomaanslagen die zo goed als uitsluiten aan ISIS toegeschreven worden wat duidelijk aantoonde dat ISIS nog over de capaciteit beschikt om terreuraanvallen in de hoofdstad te voeren (COI focus p. 10).

De aard ervan is wel veranderd : van gecombineerde militaire operaties, die nog plaatsvonden (COI Focus p. 9-10) naar frequentere, vaak minder zware aanslagen. Op lange termijn maakt deze tactiek ook veel slachtoffers. Deze tactiek is hoofdzakelijk op burgers gericht (COI-Focus, p. 16)

Het CGVS meldt in zijn COI-Focus op dat het aantal burgerlijke slachtoffers vandaag beduidend lager ligt dan tijdens het hoogtepunt van de campagne "Breaking the Walls" in 2013 (COI-Focus, p. 10) maar spreekt zich later tegen door te stellen dat het aantal slachtoffers in Bagdad nagenoeg constant blijft te zijn (COI-Focus p. 14-15) en dat de provincie Bagdad iedere maand in absolute cijfers het hoogste aantal slachtoffers telt. De aangegeven cijfers zijn waarschijnlijk lager dan de realiteit en het daadwerkelijk geweld ligt hoger dan gerapporteerd (COI focus p. 15-16).

Gemiddeld vallen er 300 doden en 800 gewonden per maand in de provincie Bagdad, wat jaarlijks uitkomt op 3500 doden en 9500 gewonden.

Ook de sjiiitische milities plegen gewelddaden waarbij doden vallen. Deze zijn voornamelijk, maar niet uitsluitend gericht op soennitische burgers (CGVS, p. 18). Een deel ervan blijkt dus ook willekeurig te zijn.

Er wordt geen verdere cijferanalyse gevoerd in de COI-Focus.

Als men enkel het aantal slachtoffers van explosies en zelfmoordoperaties beschouwd merkt men / een trendbreuk vanaf april 2013, wanneer het aantal slachtoffers in de provincie Bagdad evolueert van minder dan 300 om de 3 maanden naar meer dan 600. Van juli 2013 tot december 2014 ligt dit aantal ongeveer aan 1000 doden per 3 maanden. Van januari 2015 tot december 2015 ligt het iets lager, ongeveer tussen 600 en 700 doden. Dit is nog steeds twee tot driemaal hoger dan tijdens de jaren 2011 en 2012 (stuk 14).

Men kan hieruit niet afleiden dat de impact van het willekeurig geweld beduidend lager ligt vandaag dan voor de start van de campagne "breaking the walls". Dit is zeker het geval aangezien de gebruikte cijfers, afkomstig van de website Iraq Body Count, gedurende een jaar aangepast kunnen worden en het risico van onder-rapportering van recente cijfers dus heel hoog ligt (COI Focus, p. 16).

Daarenboven blijkt het dat ISIS zijn tactieken aanpast : omdat zij grondgebied verliezen plegen zij meer terreurdaden, voornamelijk in de hoofdstad Bagdad. Mei is nog niet over maar er werden nooit zoveel bomaanslagen met voertuigen gepleegd sinds augustus 2015, en nooit zoveel zelfmoordaanslagen sinds april 2014 (stuk 15).

De COI Focus is geactualiseerd op 31 maart 2016. Sinds deze datum werden er talrijke aanslagen gepleegd. De belangrijkste aanslagen vonden plaats op 25 april, met 17 doden in een zelfmoordaanslag, 2 mei, met 24 doden door een zelfmoordaanslag met een bomauto, 8 mei, met 11 doden in een zelfmoordaanslag, 11 mei met 98 doden in een zelfmoordaanslag, 17 mei, 92 doden in meervoudige aanslagen met bomauto's en zelfmoordaanslagen (stuk 16).

Dit toont aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad verslechterd is en ook dat terreinwinst op ISIS ertoe leidt dat er meer aanslagen in Bagdad gepleegd worden. Analisten zijn pessimistisch over de evolutie op korte termijn, aangezien de toename van de aanslagen voorspelbaar was aangezien dit altijd gebeurt in lentemaanden en zo'n toename ook wordt verwacht tijdens de Ramadan (stuk 15).

De provincie Bagdad telt meer dan 7 miljoen inwoners verspreid over een oppervlakte van 4555 vierkante kilometer waarvan 87% in de stad Bagdad wonen.

Maandelijks vallen er constant sinds begin 2015 meer dan 300 doden. Het CGVS geeft geen enkel motief waarom dit aantal, al dan niet in verhouding met de totale bevolkingsaantal van Bagdad, geen aanwijzing geeft voor het bestaan of niet van ernstige bedreigingen, en dus aanleiding zou kunnen geven voor het toekennen van de subsidiaire bescherming.

Uit deze cijferanalyse blijkt-zonder enig twijfel dat de veiligheidssituatie niet is verbeterd sinds het midden van het jaar 2013, en dat het CGVS kennelijk een beoordelingsfout maakt door te besluiten dat het aantal slachtoffers beduidend lager ligt in 2015. In tegendeel, het jaar 2015, tot en met de laatste trimester ervan ligt in de continuïteit van het najaar 2013 en het jaar 2014. 2016 lijkt nog steeds in de continuïteit te zijn van dezelfde trend. Recent moet er een verslechtering van de veiligheidssituatie in Bagdad vastgesteld worden (zie in die zin RvV, arrest n° 165.615 van 12 april 2016, punt 5.3 en RvV arrest n° 165.616 van 12 april 2016, punt 5.4)

Alle deze elementen worden bevestigd door een recent rapport van de NGO CARITAS (stuk 4)

De gegevens kunnen onmogelijk geïnterpreteerd zijn als een daling van het niveau van het geweld. Zo een interpretatie vormt een schending van het gezag van de handelingen en van artikelen 1319 tot 1322 van het Burgerlijk wetboek die verbiedt aan documenten en interpretatie te geven die onverzoenbaar is met hun inhoud.

Buiten de beschrijving van de evolutie van het geweldpatroon, van grootschalige gecombineerde acties naar meer frequentere en kleinere bomaanslagen, in Bagdad maakt het CGVS geen cijferanalyse van de huidige situatie in Bagdad.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (Verder HvJ) heeft de volgende interpretatie van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU, waarvan artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en omzetting vormt, in haar arrest van 30 januari 2014 in de zaak Diakité, No C-285/12 gegeven:

[citaat overweging 30-34]

Het feit dat Bagdad dus niet door ISIS belegerd is, dat er geen open gevechten in Bagdad zijn, dat ISIS zich vandaag schuldig maakt van minder spectaculaire aanslagen maar dat er frequentere kleinere aanslagen gebeuren (wat recent ook aan het evolueren is), dat de autoriteiten nog formeel de stad in handen hebben met de hulp van Sjiitische milities sluit het bestaan van ernstige bedreigingen dus helemaal niet uit.

De interpretatie die van het HvJ in het arrest Diakité toont aan dat het de gevolgen van het conflict, welke vorm dit conflict neemt, is dat onderzocht moet worden teneinde het bestaan van ernstige bedreigingen op het leven of de persoon van een burger vast te stellen. In andere woorden is de loutere evolutie van het geweldpatroon, de gebruikte tactieken, de organisatie of open aanwezigheid van de actoren, niet relevant om te besluiten dat er geen subsidiaire bescherming meer kan worden toegekend. Alle gewelddaden dienen dus in overweging genomen te worden, voor zover zij het gevolg zijn van het bovenvermeld binnenlands conflict. Op zich laat een verandering van de strategieën van de actoren niet toe om te besluiten dat er geen ernstige bedreigingen meer zouden bestaan. De centrale vraag in het kader van artikel 48/4, §2, c) betreft de gevolgen van het geweld. In dit verband kan men dienstig verwijzen naar de COI-Focus van het CGVS die stelt dat frequentere minder zware aanslagen op lange termijnen ook veel slachtoffers maken (p.10) het feit dat het aantal burgerlijke slachtoffers stabiel blijft (p. 14-15), de cijferanalyse dat hierboven wordt gemaakt en de recente verslechtering van de situatie in de provincie en de stad Bagdad.

Het feit dat de aangebrachte cijfers niet alleen betrekking hebben op de stad Bagdad maar ook op de provincie Bagdad laat ook niet toe te besluiten dat de mate van het geweld in Bagdad-stad het bestaan van ernstige bedreigingen uitsluit.

Dit is immers wel een essentiële informatie om het aantal slachtoffers in verhouding met de totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied te onderzoeken, en in welke mate deze verhouding al dan niet aanleiding geeft tot het toekennen van de subsidiaire bescherming.

Het CGVS schendt dus artikel 48/4, §2, c) door te besluiten dat er geen reden bestaat om de subsidiaire bescherming toe te kennen; zonder een cijferanalyse te voeren en zonder een verbetering van de veiligheidssituatie in Bagdad aan te tonen.

Het feit dat de gevolgen van het conflict, de mate en de aard van het geweld niet uitsluiten dat er een bescherming toegekend zou moeten worden kan ook afgeleid worden door het feit dat het CGVS in zijn beslissing noodzakelijk acht om de mate van het geweld ook te onderzoeken met andere elementen, nl. het impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

3.2. De impact van dit geweld op het dagelijks leven van de burgers

Verzoeker betwist dat het stilvallen van het publiek leven op zich een criteria is dat verband houdt met de wettelijke bepaling. Er word echter niet geëist dat het publiek leven zou stilvallen. Als er kan worden vastgesteld dat er ernstige bedreigingen aanwezig zijn en dat de andere voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) vervuld zijn, moet de subsidiaire bescherming toegekend worden, ook als het publiek leven niet stilvalt (zie hierboven de analyse van de rechtspraak Diakité van het HvJEU).

Door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, die een omzetting vormt van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011 /95/UE, niet toe te passen omdat het publiek leven niet stilgevallen is in Bagdad schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet.

Het blijkt ook dat het publiek leven nooit is stilgevallen in Bagdad, ook niet tijdens de zwaarste golf van geweld in 2006-2007 (COI-Focus, p. 23).

Het is algemeen geweten dat het CGVS in 2014 en tot augustus 2015 oordeelde dat de situatie in Bagdad wel de voorwaarden van artikel 48/4, §2, c) vervulde. Aangezien het aantal doden niet significant lager ligt in 2016 ziet men niet in voor welke reden het niet stilvallen van het publiek leven in Bagdad plots van die aard is dat er geen ernstige bedreigingen zouden bestaan, dat artikel 48/4, §2, c) niet meer van toepassing zou zijn of dat het niveau van het geweld in Bagdad vandaag lager zou zijn dan tijdens de vorige jaren (zie in die zin ook RvV, arrest n° 165.166 van 12 april 2016).

In ondergeschikte orde betwist verzoeker ook de conclusies die door het CGVS getrokken worden wat de impact van het geweld op het publiek leven betreft. Deze conclusies zijn ook tegenstrijdig met de door verwerende partij neergelegde COI Focus waarvan talrijke fragmenten die belangrijke informatie bevatten niet in overweging genomen werden. Hierdoor schendt de bestreden beslissing de motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen) en artikelen 1319 tot 1322 van het Burgerlijk wetboek.

3.2.1 Het feit dat de scholen open zijn

Verzoeker betwist dat dit het bestaan van ernstige bedreigingen uitsluit en dat dit verband houdt met de wettelijke bepaling.

Uit objectieve informatie blijkt het dat het conflict wel degelijk een groot impact heeft op het Irakees schoolsysteem. Zo blijkt uit een communicatie van UNICEF van 30 oktober 2015 (stuk 12) dat het impact van het conflict rampzalig is voor de educatie van de kinderen. UNICEF stelt vast dat een school op vijf vernield werd, dat de overige scholen overbevolkt worden, met klassen tot 60 leerlingen en dat ze verplicht worden om les te geven in twee of drie shiften elke dag. Deze informatie bevestigt eerdere informatie die het al in 2014 (stuk 17) over de specifieke situatie in Bagdad het had over overbevolkte klassen (tot 80 en soms 120 studenten per klas) en de organisatie van twee tot vier shiften per dag.

Het blijkt ook dat het aantal schoolverlaters omwille van een moeilijke en onveilige weg naar school in Bagdad hoger ligt dan in de andere provincies (Coi Focus, p. 23). De veiligheidssituatie heeft dus wel een impact op het schoolbezoek van kinderen.

Het CGVS toont ook niet aan dat er enige verbetering plaatsvond in het Irakees schoolsysteem in Bagdad ten aanzien van de periode waarin hij wel de subsidiaire bescherming toekende op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, en/of waarom het feit dat de scholen open zijn een verbetering van de veiligheidssituatie aantoonst en het bestaan van ernstige bedreiging uitsluit, noch welke invloed dit feit over de veiligheidssituatie.

Dit kan onmogelijk aangenomen worden als een normale gang van zaken en toont integendeel aan dat het conflict een groot impact heeft op het educatief systeem in Irak en in Bagdad.

3.2.2. Het feit dat er gezondheidszorg is

Verzoeker betwist dat dit op zich een criteria is dat verband houdt met de wettelijke bepaling. Het al dan niet bestaan van gezondheidszorg doet absoluut geen afbreuk aan het bestaan van een ernstige bedreiging op de persoon of het leven van een burger.

Ook wat de gezondheidszorg betreft betwist verzoeker de conclusie van verwerende partij. Het louter bestaan van gezondheidszorg volstaat niet om te concluderen dat het geweld geen impact heeft. Trouwens word er door de COI Focus van verwerende partij ook verwezen naar ernstige moeilijkheden wat dat betreft. De conclusie die door verwerende partij in zijn beslissing opgenomen wordt is tegenstrijdig met de inhoud van de COI-Focus wat dit betreft (Zie Coi Focus, p. 18-19).

Het impact van de situatie op de gezondheidszorg word ook aangetoond door objectieve informatie die verzoeker aan dit verzoekschrift voegt (stuk 22). Ook de nota van de UNHCR (stuk 21) bevestigt dit:

"The escalation in violence has further generated additional deaths from a lack of access to (...) medical care (...) and serious impairment of access to basic, life-sustaining services." §14)

Dit is ook specifiek in de gebieden waar er, zoals in Bagdad, een grote hoeveelheid van interne vluchtelingen aanwezig is :

"Local health services are reported to be overstretched due to high numbers of IDP arrivals and primary healthcare clinics often lack sufficient amounts of essential and chronic illness drugs." (stuk 21, § 21)

3.2.3. Het feit dat de nachtelijke uitgaansverbod opgeheven werd, de verkeerswegen open zijn en de internationale luchthaven operationeel is sluit het bestaan van ernstige bedreigingen ook niet uit.

Nergens blijkt het dat het opheffen de nachtelijke uitgaansverbod verband houdt met enige verbetering van de veiligheidssituatie, verbetering die uit de aangebrachte cijfers ook niet blijkt te bestaan.

Ook het feit dat de verkeerswegen open zijn of de internationale luchthaven operationeel is laat niet toe uit te sluiten dat er op de persoon van een burger geen ernstige bedreigingen zouden bestaan. De verkeerswegen werden ook nooit gesloten, ook niet tijdens de periodes wanneer het CGVS wel de subsidiaire bescherming toekende aan personen afkomstig uit Bagdad.

3.2.4. Het feit dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd is sluit het bestaan van ernstige bedreigingen ook niet uit.

Trouwens moet deze stelling ook gerelativeerd worden.

[Citaat COI Focus p. 22]

[COI Focus, p. 23]

Er blijken dus wel ernstige moeilijkheden te bestaan met bevoorrading van drinkwater, wat uiteraard levensnoodzakelijk is, en dat er als gevolg ervan een uitbraak van Cholera vastgesteld is. Trouwens wordt het aantal bewoners van Bagdad die geen toegang heeft tot drinkwater, of met sanitaire of hygiënische tekortkomingen kampt tussen een en anderhalve miljoen personen geschat. (Stuk CARITAS, pp. 58-59). Dit kan onmogelijk beschouwd worden als een normale of zelf weinig gestoorde gang van zaken. In tegendeel moet dit zonder enig twijfel als een groot impact op het publiek leven beschouwd worden.

Daarenboven, eisen dat er geen toegang zou zijn tot de levensnoodzakelijke goederen om de subsidiaire bescherming toe te kennen zou deze bescherming ontoegankelijk maken voor eenieder die nog toegang zou hebben tot voedsel en water, wat helemaal niet overeenkomt met de doel, de geest, de letter en de ratio legis van deze beschermingsstatus.

3.2.5. Het feit dat de politieke en administratieve autoriteiten nog steeds controle hebben over het gebied waaruit verzoeker afkomstig is kan inderdaad in rekening genomen worden voor zover het blijkt dat er met die controle ook een bescherming bestaat tegen de ernstige bedreigingen bedoeld in artikel 48 /4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt dit niet het geval te zijn, zoals het aantal aanslagen en doden aantoont.

De stelling zelf dat de politieke en administratieve autoriteiten nog controle zouden hebben over Bagdad wordt ter zake ook betwist door verzoeker. Dit berust op de informatie die verwerende partij zelf aan het administratief dossier toevoegt

[citaat COI Focus p. 17]

[citaat COI Focus p. 25]

De z gezegde controle is enkel formeel maar niet effectief. Dit blijkt ook uit tal van stukken dat verzoeker bijvoegt aan huidig verzoekschrift (stuk 7, p. 2, pp. 6-7; stuk 8; stuk 10, pp. 17-18; stuk 11, p. 4, p. 5, p. 6, p. 7; stuk 23). De autoriteiten blijken dus niet in staat te zijn om een bescherming in de zin van artikel 48/5 te bieden.

3.2.6. Het feit dat verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN in Bagdad blijven sluit ook geen ernstige bedreiging zoals in artikel 48. §2, c) uit.

Dit is zeker het geval wanneer deze organisaties en instellingen, zoals in Bagdad, in de enige beveiligde zone van de stad opereren (de internationale zone). De levens omgeving van verzoeker is niet te vergelijken met de beveiligde internationale zone wat de veiligheidssituatie betreft. Dit wordt ook bevestigd door de COI Focus van verwerende partij, (zie p. 19.)

3.3. De mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in casu, hun regio van herkomst te verlaten

Volgens het CGVS is het impact van het geweld niet zo hoog dat het inwoners dwingt om Bagdad massaal te verlaten. In tegendeel, Bagdad neemt een groot aantal vluchtelingen op uit andere gebieden van het land die door oorlogsgeweld worden geteisterd.

Sinds 2015 wordt de Europese unie geconfronteerd met een nooit eerder geziene toestroom van vluchtelingen. De gegevens van Eurostat die op heden beschikbaar zijn tonen aan dat een grote proportie Iraakse burgers verantwoordelijk is voor de grootte van deze stroom en dat deze trend doorheen 2015 enkel bevestigd werd.

Dit toont aan dat op Europees niveau het aantal — zowel in absolute cijfers als in verhouding met het totaal aantal asielaanvragen — van Iraakse burgers die in Europa asiel aanvragen fors gestegen is in 2015. Dit kan alleen mogelijk zijn als het aantal Irakezen die uit Irak vluchten ook toeneemt (stuk 18).

Ook op Belgisch niveau is het aantal asielaanvragen van Irakezen fors gestegen (stuk 20). Van januari t.e.m. november 2015 hebben 7722 Irakezen asiel aangevraagd. Dit is de grootste groep asielaanvragers in België, voor Syrië en Afghanistan. Dit is ook een forse stijging ten opzichte van de jaren 2012, 2013 en 2014 gedurende dewelke er respectief 803, 797 en 1131 asielaanvragers Iraakse burgers waren.

Uit die statistieken kan niet worden uitgehaald of die Irakezen al dan niet uit Bagdad komen. Maar ze laten prima facie wel toe te besluiten dat Irakezen massaal op de vlucht gaan. Het CGVS brengt geen cijfers of specifieke informatie naar voor om hard te maken dat er geen massaal vertrek is van Irakezen uit Bagdad, en dit is dus een blote bewering.

Het louter feit dat Bagdad ook veel vluchtelingen opneemt uit andere gebieden van het land sluit niet uit dat de bewoners van Bagdad op hun beurt de stad ontvluchten. Bagdad kan immers, en is blijkbaar ook, als een tussenstop beschouwd worden om het land te verlaten. Trouwens word het niet betwist dat de provincies dat de meeste interne vluchtelingen zich in de provincie Ninewa en Al-Anbar vestigen, provincies waarvan het algemeen geweten is dat er een heel hoge graad van geweld heerst (zie stuk 19) en waar het CGVS beschouwt dat artikel 48/4, §2, c) wel van toepassing is. Dit toont aan dat de loutere aanwezigheid van interne vluchtelingen geen pertinent gegeven is voor de evaluatie van de mate van het geweld (zie in die zin RvV, arrest n° 165.166 van 12 april 2016).

De publiekelijke statistische informatie over asielaanvragers uit Irak laten niet toe om te bepalen uit welke regio of stad deze afkomstig zijn. Deze informatie zou enkel nagegaan kunnen worden door verwerende partij zelf voor wat België betreft aangezien zij zowel over de informatie betreffende de nationaliteit als de regio en de stad van herkomst beschikt

Het komt beiden partijen om U Raad zo volledig mogelijk te informeren. Een samenwerkingsplicht berust ook op het CGVS. In haar arrest van 22 november 2012 in zaak C- 277/11, M. v. Ierland, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) geoordeeld, in relatie met deze samenwerkingsplicht, dat:

[citaat overweging 65-66]

Hieruit kan het volgende worden afgeleid : hoe moeilijker de toegang tot sommige documenten is voor verzoeker en hoe gemakkelijker het is voor de asielinstanties, hoe zwaarder de samenwerkingsplicht op de asielinstantie weegt. Het delen van deze statistieke informatie maakt ook deel uit van de samenwerkingsplicht van de verwerende partij.

In casu is het evident dat de bewering volgens dewelke de bewoners van Bagdad hun stad niet massaal ontvluchten niet berust op precieze statistieke informatie. In beginsel, omdat dit een bewering is van verwerende partij, komt het haar toe om deze informatie te staven, wat niet het geval is. Het is voor verzoeker zogoed als onmogelijk om deze niet gestaafde informatie tegen te spreken. Het is voor het CGVS in tegendeel wel mogelijk om deze informatie te staven en Uw Raad in te lichten over de verhouding van de personen die afkomstig zijn uit Bagdad binnen de omvangrijke groep van Irakezen die in België asiel aanvragen. Het CGVS kan die vraag ook aan de andere Europese asielinstanties richten om u een breder beeld te geven.

Het IOM heeft in februari 2016 een studie publiek gemaakt over de Iraakse asielaanvragers in Europa. Zij hebben 473 personen ondervraagd en hieruit blijkt dat bijna 10% ervan uit Bagdad afkomstig is. Dit is wel een aanwijzing dat een significant deel van de Irakezen die uit Irak vluchten ook uit Bagdad vlucht (zie stuk 24).

3.4. Het CGVS verwijst ook naar de nota UNHCR Position on Returns to Iraq (stuk 21) in de bestreden beslissing die vandaag nog altijd geldig is.

In deze nota stelt de UNHCR dat:

“As the situation in Iraq remains highly fluid and volatile, and since all parts of the country are reported to have been affected, directly or indirectly, by the ongoing crisis, UNHCR urges States not to forcibly return persons originating from Iraq until tangible improvements in the security and human rights situation have occurred. In the current circumstances, many persons fleeing Iraq are likely to meet the 1951 Convention criteria for refugee status. When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply.”

Verzoeker heeft in huidig verzoek bewezen dat de veiligheidssituatie en de mensenrechtensituatie niet structureel verbeterd is sinds oktober 2014.

3.5. In een apart document onder de titel "15-c beleid andere landen m.b.t. asielzoeker afkomstig uit Bagdad" licht het CGVS in enkele woorden het beleid van vier Europese landen toe en deelt mee dat twee andere landen beslist hebben tot een beslissingstop voor asielzoekers uit Irak of sommige streken van Iraq.

Dit is geen ernstige studie en kan geen motief zijn om zonder meer een heel beschermingsbeleid om te keren. Ten tweede bevat dit document geen beschrijving van het hele beschermingsbeleid van de bestudeerde landen. Ten derde is er geen enkele verwijzing naar nuttige rechtspraak die dit beleid in die landen bevestigt of toelicht. Ten slotte worden de e-mails waarop dit document berust zonder enig reden niet meegedeeld, of zonder dat de redenen uiteengezet worden.

Dit laatste feit toont een schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2013 en de rechten van de verdediging van verzoeker aan. Zij kan die informatie niet nuttig tegen spreken en geen analyse ervan maken wat ook een schending van de rechten op verdediging aantoont (zie punt 4 hieronder).

Men weet ook niet of het CGVS zijn vragen heeft gericht tot andere Europese landen dans de 6 landen die in het document beschreven worden, en wat hun antwoord is. Men mag van het CGVS verwachten dat hij de informatie over de landen aan wie hij zijn vragen gericht heeft meedeelt. Een ernstige studie houdt ook in dat de vraag om informatie aan alle landen gesteld word. De samenwerkingsplicht brengt met zich mee dat de antwoorden van alle landen, of het feit dat de vraag geen antwoord gekregen heeft ook meegedeeld word. Geen enkele informatie over dit punt is aangegeven in het bestreden document. Om die redenen moet de bestreden beslissing minstens vernietigd worden.

3.6. Om al de uiteengezette redenen schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en moet het statuut van subsidiaire bescherming aan verzoeker toegekend worden."

Verzoeker vraagt tot slot om de vernietiging van de bestreden beslissing om volgende redenen:

"Ten eerste moet er worden opgemerkt dat de ernst van de veiligheidssituatie, het bestaan van een binnenlands gewapend conflict en het bestaan van willekeurig geweld binnen Bagdad niet betwist word door het CGVS. In deze omstandigheden moet hij de beschermingsaanvragen van de Iraakse burgers afkomstig uit Bagdad heel voorzichtig onderzoeken (Zie RvV, arrest n° 156.934 van 24 november 2015, punt 4.4.).

De veiligheidssituatie in oorlogsgebieden is per definitie evolutief. Rekening houdende met dit evolutief karakter mag men verwachten dat de informatie waarop het CGVS zich berust op actuele informatie, en dat hij de situatie regelmatig opvolgt. Het document waarop het CGVS zich berust werd op 6 oktober 2015 gepubliceerd, nl. meer dan 6 maanden geleden. Het beantwoord dus niet meer aan de eis van actualiteit dat men van zo'n document mag verwachten (zie in dezelfde zin RvS, arrest n° 188.607 van 8 december 2008 en RvV, arrest n° 159.976 van 14 januari 2016).

Dit is nog belangrijker aangezien uit informatie blijkt dat het geweld in Bagdad recente gestegen is (stuk 15 en 16).

Om deze redenen moet de bestreden beslissing vernietigd worden.

In dit verzoekschrift heeft verzoeker ook aangetoond dat de beslissing op motieven steunt die een beoordelingsfout of een schending van de motivatieplicht aantonen. De stukken die bij dit verzoekschrift bijgevoegd worden kunnen onmogelijk geïnterpreteerd worden in de zin dat er in Bagdad geen risico bestaat op ernstige bedreigingen op het leven of de persoon van een burger, zonder het gezag van de handelingen te schenden en artikelen 1319, 1320, 1321 en 1322 van het Burgerlijk Wetboek die verbied om documenten te interpreteren op een wijze die niet verzoenbaar zijn met hun inhoud.

Ook de COI Focus van verwerende partij kan niet geïnterpreteerd worden in die zin dat het zou aantonen dat de graad van geweld hedendaags lager ligt dan in de periode van 2014 tot augustus 2015, toen verwerende partij een subsidiaire bescherming van personen herkomstig uit Bagdad toekende.

De bijgevoegde informatie van verwerende partij schendt ook artikel 26 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat stelt dat: "De Commissaris-generaal of één van zijn adjuncten kan zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail In het administratief dossier moet er gepreciseerd worden waarom deze persoon of deze instelling gecontacteerd werd evenals de redenen die toelaten hun betrouwbaarheid aan te nemen. De informatie die via de telefoon werd verkregen, moet schriftelijk worden samengevat. Deze samenvatting dient de naam van de persoon die per telefoon werd gecontacteerd, te vermelden, een korte beschrijving van zijn activiteiten of van zijn functie te geven, zijn telefoonnummer, en datum waarop het telefoongesprek heeft plaatsgehad vermelden alsook een kort overzicht van de vragen die

tijdens het telefoongesprek werden gesteld en de antwoorden die door de gecontacteerde persoon werden gegeven".

De RvV specificeert dat: "De Raad van State was in dit verband van oordeel in haar arrest nr. 223 434 van 7 mei 2013, dat "[...] deze bepaling [artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003] past in de uitbreiding van een rechtspraak van het Hof van de Raad van State, die zich zeer had gereserveerd getoond "[...] met betrekking tot de verzamelde bewijzen door middel van telefonische- of elektronische middelen, worden deze bewijzen slechts toegelaten mits de bron van de informatie, de exacte identiteit van de persoon die de basis vormt en de wijze waarop het was verzameld worden gespecificeerd in de beslissing of, althans, in het administratieve dossier; [...]"dit is de reden waarom artikel 26, paragraaf 2 van het koninklijk besluit heeft bepaald dat de redenen waarom een persoon of instelling worden gecontacteerd, en degenen die de betrouwbaarheid van deze personen en instellingen kunnen aantonen, opgenomen worden in het administratief dossier en dat wanneer de informatie wordt verzameld via telefoon, een "gedetailleerd verslag" vereist is en ook specifieke verwijzingen moet bevatten; [...] het doel van deze maatregel is volgens het verslag aan de koning, om de juistheid van de daarin vervatte informatie te controleren; [...] in geval van niet-naleving van artikel 26, reeds aangehaald, is het niet nodig dat dit artikel niet is voorgeschreven op straffe van nietigheid om een dergelijke onregelmatigheid te censureren; [...] de aanwijzingen voordien in het kader van deze bepaling met het oog op de waarborg van de tegenstelbaarheid van debatten en om de controle te waarborgen van de betwiste bronnen laat toe om te beoordelen dat hun niet-naleving een "materiële onregelmatigheid" in de zin van artikel 39/2, § 1, paragraaf 2, 2° van de voornoemde wet van 15 december 1980 dat toelaat (aan de Raad.) om de bestreden beslissing te vernietigen hetzij voor de reden dat de bestreden beslissing is aangetast door ernstige onregelmatigheid die niet kan worden hersteld door de Raad, hetzij omdat er essentiële elementen ontbreken die impliceren dat de Commissie niet kan concluderen dat de bevestiging of wijziging bedoeld in 1° zonder verdere onderzoeksmaatregelen te hebben uitgevoerd. (Raad van State, arreste n°223 434 van 7 mei 2013)". (RvV, nr. 152 510 van 15 september 2015 ; RvV nr. 152 508 van 15 september 2015 ; RvV nr. 151 838 van 4 september 2015 ; RvV nr. 151 256 van 26 augustus 2015 ; RvV nr. 151 252 van 26 augustus 2015).

In casu, heeft U Raad al meermaals beslist dat het COI-Focus van 6 oktober 2015 niet aan de eisen van artikel 26 van het KB van 11 juli 2013 (Zi arrest n° 165.616 van 12 april 2016, punt 5.6)

Daarom moet worden opgemerkt dat de bestreden beslissing absoluut niet met conforme documentatie gestaafd wordt.

Veel referenties van de COI focus van verwerende partij zijn e-mails die niet worden overgenomen in het rapport en waarvan de auteurs soms zelfs niet worden gespecificeerd:

- Institute for the Study of War, email van 16/09/2015 (Voetnoot 42, 45, 48, 50, 55, 84, 90)
- Gezaghebbende medewerker internationale organisatie in Bagdad, email van 16/09/2015 (Voetnoot 43, 44, 46, 47, 48, 50, 85, 87, 89, 91)
- VN-missie in Irak, anonieme bron, email van 02/10/2015 (Voetnoot 92)
- International Organization for Migration (IOM), email van 17/09/2015 en 2/10/2015 (Voetnoot 110,113)
- Federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers (Fedasil), email vari 6/10/2015 en 17/09/2015 (Voetnoot 111, 112)

In een apart document onder de titel "15-c beleid andere landen m.b.t. asielzoeker afkomstig uit Bagdad" word er ook verwezen naar emailconversatie met Europese asielinstanties (zie noot 1 van dit document) zonder dat er hierover meer informatie beschikbaar werd gemaakt.

In een arrest van 15/09/2015 (RvV, nr. 152 508 van 15 september 2015), de RvV "merkt op dat verzoekster verwijt de niet vermelding in het administratieve dossier van de informatie waarop de verweerder zich heeft gebaseerd, met inbegrip van de inhoud van de telefoon en e-mail, met de gestelde vragen en gegeven antwoorden" en oordeelde dat "verweerder niet voldaan heeft aan de eisen van artikel 26 van het voornoemde koninklijk besluit van 11 juli 2003". In dezelfde zin heeft uw Raad geoordeeld in augustus 2015 geoordeeld dat de "informatie [...] is gebaseerd op een e-mail [...] Hoewel verweerder een overzicht geeft van het antwoord vervat in deze email, merkt de Commissie op dat het niet was verbonden aan het administratief dossier.

Om deze redenen kan de Raad niet op adequate wijze de inhoud controleren van de informatie die werden uitgewisseld" (RvV, nr. 151 252 van 26 augustus 2015).

Het feit dat deze bronnen gebruikt werden om algemene informatie te verzamelen maakt hier geen afbreuk aan de vaststelling dat artikel 26 van het KB van 11 juli 2013 en de rechten op de verdediging geschonden worden aangezien deze informatie in casu op een individueel geval toegepast werd."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- een persartikel "*Secretive Militia's Challenge Risks Eroding Abadi Power in Iraq*" van 29 september 2015 van bloomberg.com (stuk 3)
- een rapport « *Parole à l'Exil, les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad décembre 2015 - mai 2016* » van Caritas International (stuk 4)
- een rapport "*Country Profile: Iraq*" van aoav.org.uk (stuk 5)
- een persartikel "*Clashes between Iraqi Kurds and Shiite fighters kill seven*" van 13 november 2015 van AFP (stuk 6)
- een artikel "*Tehran's Servants: Iraq's Shia Militias Emerge as the Key Armed Force Facing Islamic State in Iraq*" van oktober 2015 van Jonathan Spyer, Centre for the New Middle East (stuk 7)
- een persartikel "*The menace of Shia Militia to Kurds and Iraq itself*" van 30 november 2015 van rudaw.net (stuk 8)
- een persartikel "*Militias Fighting the Islamic State in Iraq Are Accused of Terrorizing Civilians*" van 14 oktober 2014 van news.vice.com (stuk 9)
- een briefing "*Absolute Impunity, Militia Rule in Iraq*" van oktober 2014 van Amnesty International (stuk 10)
- een persartikel "*Power failure in Iraq as militias outgun state*" van 21 oktober 2015 van reuters.com (stuk 11)
- een bericht "*Violence denies millions of children across Iraq access to education*" van 30 oktober 2015 van UNICEF (stuk 12)
- drie foto's van verzoeker in zijn huis met familieleden (stuk 13)
- data van slachtoffers, driemaandelijks, door middel van explosie en zelfmoordaanslag, periode van 1 januari 2011 tot 31 december 2015 van iraqbodycount.org (stuk 14)
- een blogbericht "*Musing on Iraq, Short explanation of Islamic State's Bombing Campaign in Iraq's Baghdad*" van 20 mei 2016 (stuk 15)
- incidenten in Bagdad sinds 1 april 2016 van iraqbodycount.org (stuk 16)
- een persartikel "*Once proud, Iraq's schools reel from decades of setbacks*", 1 september 2014 (stuk 17)
- een grafiek "*Eurostat: evoluties van asielaanvragen in Europa, 2014, 2015*" van ec.europa.eu (stuk 18)
- een persartikel "*Iraq 2015: A Catastrophic Normal*" van 1 januari 2016 van iraqbodycount.org (stuk 19)
- een publicatie "*asielstatistieken december 2015*" van cgvs.be (stuk 20)
- "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014 (stuk 21)
- een internetartikel "*Baghdad 'Health System Collapsed,' 'Most Doctors Have Left' in Wake of US Occupation*" van 2 juni 2015 van Ben Norton (stuk 22)
- een persartikel "*Shiite militia flush with 'Iranian cash' now control portions of Bagdad*" van 23 januari 2016 van uk.businessinsider.com (stuk 23)
- een rapport "*Iraq Mission, Migration flows from Iraq to Europe February 2016*" van IOM (stuk 24)
- een individuele asielbeslissing van 6 maart 2012 van Australië (stuk 25).

2.1.3. In een aanvullende nota van 29 augustus 2016 brengt de Commissaris-generaal de volgende gegevens aan ter beoordeling van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad:

- COI Focus Irak "*De veiligheidssituatie in Bagdad*" van Cedoca van 23 juni 2016
- COI Focus Irak "*De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*" van Cedoca van 12 augustus 2016
- een blogbericht "*Musings on Iraq: Security in Iraq, Aug 8-14, 2016*" van musingsoniraq.blogspot.be van 16 augustus 2016.

2.1.4. Ter zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met betrekking tot de veiligheidssituatie in Bagdad:

- een individuele asielbeslissing van 11 april 2016 van Frankrijk (stuk 1)
- een persartikel "*UN Casualty Figures for Iraq for the Month of July 2016*" van 1 augustus 2016 van uniraq.org (stuk 2)
- een persartikel "*UN Casualty Figures for Iraq for the Month of August 2016*" van 1 september 2016 van uniraq.org (stuk 3)
- een persartikel "*Deadly Baghdad suicide bombing targets Shia area*" van 24 juli 2016 van aljazeera.com (stuk 4)
- een persartikel "*L'attentat de Bagdad fragilise le pouvoir irakien*" van 4 juli 2016 van lemonde.fr (stuk 5)
- een persartikel "*La cruelle routine des attentats à Bagdad*" van 12 mei 2016 van lemonde.fr (stuk 6)
- een persartikel "*Les Irakiens manifestent par milliers à Bagdad, défient le pouvoir*" van 15 juli 2016 van lalibre.be (stuk 7).

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Een algemene en theoretische toelichting of het citeren van internationale bepalingen, nationale bepalingen en algemene beginselen in het verzoekschrift laat de Raad niet toe om vast te stellen dat verzoeker aanspraak kan maken op een status van internationale bescherming.

2.3. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij een coherent en plausibel relaas heeft afgelegd over zijn vervolgingsproblemen.

De verduidelijking aan de hand van de foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan geenszins de motivering van de bestreden beslissing op het punt van de schade die zou zijn aangericht aan het huis van verzoeker. Slechts de tweede foto van de drie foto's die werden gevoegd bij het verzoekschrift bevond zich niet in het administratief dossier op het ogenblik van de bestreden beslissing en deze foto is een kopie die dermate vaag is dat slechts een aantal schimmen kunnen worden waargenomen. Dit volstaat geenszins om de motivering van de bestreden beslissing.

Verder herhaalt verzoeker enkel dat de milities op 3 augustus 2015 's middags op bezoek zijn geweest, dat milities iemand openlijk kunnen aanvallen op de middag en dat hun bezoek een duidelijke bedreiging inhield omdat zij verzoeker hebben gezegd dat zij wisten dat hij een klacht had ingediend en dat zij hem onder toezicht hielden.

Verzoeker gaat in op de objectieve omstandigheden waarin verzoekers vervolgingsfeiten zich zouden hebben afgespeeld, op dat verschillende actoren die actief zijn in Irak en Bagdad, op het feit dat zijn broers een functie hebben bij de politie en het leger en op het ontbreken van bescherming en een intern vluchtalternatief. De objectieve informatie in het verzoekschrift is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd, aangezien verzoeker dit *in concreto* dient aannemelijk te maken. Hij blijft hier in gebreke en weerlegt niet dat verzoekers familie sinds de val van Saddam geen problemen meer had op basis van de situatie van het gezin onder het regime van Saddam.

De bestreden beslissing motiveert zeer omstandig over de voorgehouden vervolgingsfeiten dat (i) rekening houdende met de machtige positie en de criminele activiteiten van de door verzoeker beschreven milities er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen over het aanvankelijke conflict met deze milities, (ii) verzoeker ook incoherente verklaringen aflegde over het onderwerp en het verloop van de discussies die voorafgingen aan de voorgehouden vervolgingsfeiten, (iii) verzoeker geen duidelijkheid kan scheppen over de aanloop van het schietincident en de authenticiteit van de klacht erover niet wordt aanvaard, (iv) verzoeker de schade aan zijn huis op 30 juli 2015 niet aannemelijk maakt, (v) verzoeker niet kan worden geloofd aangaande zijn verblijfplaats na het incident van 30 juli, (vi) hij het bezoek van de militieleden aan zijn kapperszaak op 3 augustus niet aannemelijk maakt.

Ook de motivering aangaande zijn reisweg, de incidenten na zijn vertrek uit Bagdad, de omstandigheden waarin zijn vader zou zijn overleden, de overige voorgelegde documenten, laat verzoeker ongemoeid.

De motivering inzake het vervolgingsverhaal *"Ten eerste merkt het Commissariaat-Generaal op dat de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd wordt door uw verklaringen over de concrete aanleiding van de door u ingeroepen problemen. (...) U vermeldde de gebeurtenissen die begin jaren '90 zouden hebben plaatsgevonden bovendien niet in uw eigenlijke asielrelaas, dat een aanvang neemt in april 2015 en geen enkele verwijzing naar het verleden bevat (gehoorverslag CGVS, p. 17).*

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend." vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en blijft, gezien deze door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, onverminderd gehandhaafd. Deze vaststellingen werpen een zware smet op de algehele geloofwaardigheid van verzoekers gezegden.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielrelaas.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 15, nr. 1) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (*cf.* HvJ 17 februari 2009, *Elgafaji / Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, ECLI:EU:C:2009:94; punt 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, *Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12, ECLI:EU:C:2014:39; punt 30; EHRM, *NA / Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. / Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker geciteerde en bijgebrachte informatie als de door verweerder neergelegde informatie en de in het administratief dossier opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan.

Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen.

Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Ook verzoekers verwijzing naar buitenlandse rechtspraak over individuele asielbeslissingen of een aantal arresten van de Raad is niet dienstig, aangezien de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en elk dossier individueel wordt beoordeeld.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen.

Verzoekers betoog aangaande de schending van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 verwijt de Commissaris-generaal dat van enkele referenties de auteur niet wordt gespecificeerd.

Uit het verslag aan de Koning bij voornoemd artikel blijkt dat de verplichtingen vervat in artikel 26 koninklijk besluit van 11 juli 2003 enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (BS 27 januari 2004, p. 4630).

Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het koninklijk besluit, dat stelt: *"(...) In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen."* (BS 27 januari 2004, p. 4636).

Tevens blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat voormeld artikel *"(...) enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen"* (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301).

Rekening houdend met het voorgaande, dient te worden besloten dat de door verzoeker bekritiseerde "COI Focus" – die een algemeen rapport betreft omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad met het oog op een toetsing van asielaanvragen, die geen betrekking heeft op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas en die niet wordt gebruikt om verzoekers vrees tegen te spreken – niet onder het toepassingsgebied van het voormelde artikel 26 van het koninklijk besluit valt.

In zoverre verzoeker verwijst naar het document met de vergelijking van de situatie in de buurlanden (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2), merkt de Raad op dat dit niet in de motivering van de bestreden beslissing werd opgenomen en de Raad steunt zich uitdrukkelijk niet op deze informatie, los van het feit dat dit document evenmin onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 26 valt.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP